

[Boligministeren.]

Den grænse, der i forslaget er fastsat for, om man kan opnå et fuldt huslejetilskud som børnerig familie, er 12 000 kr. med tillæg af 600 kr. for hvert barn. Denne grænse ligger noget under sygekassegrænsen, men på den anden side er der nu gennemført en jævner aftrapning ved stigende indkomst, idet det foreslås, at tilskuddet reduceres med 2 pct. for hver 100 kr., indkomsten overstiger husstandsindkomsten.

For en familie med 3 børn betyder denne regel, at huslejetilskuddet aftrappes over et indkomstinterval på fra ca. 13 800 kr. til 18 000 kr. I øvrigt kan jeg oplyse, at indkomstgrænsen foreslås reguleret for hver 7 points, pristallet stiger eller falder i forhold til 438.

Også begrebet „mindstbemidlet“ er foreslået ændret, idet man parallelt med husstandsindkomsten på 12 000 kr. foreslår en regulerbar grænse på 9 000 kr. Efter den hidtidige ordning har de mindstbemidlede forhold været ordnet på den måde, at hele fordelen ved de tilskud, der ydes til lejligheden, skulle bortfalde, så snart man ikke længere kunne betragtes som mindstbemidlet, måske blot på grund af en lille stigning i indkomsten. I stedet gennemføres nu en aftrapning, således at der ved stigende indkomster ikke er et brat bortfald af fordelen, men en gradvis stigning af huslejen. Jeg kan nævne, at for en familie med 3 børn strækker grænsen sig fra en husstandsindkomst på 10 800 kr. til ca. 18 000 kr.

Må jeg i denne forbindelse nævne det af socialministeren fremsatte lovforslag om ændring i loven om folkepension. Dette forslag betyder, at det rådighedsbeløb, kommunerne kan anvende i særlige trangtilfælde, foreslås forhøjet fra 4,5 til 5 pct. eller med ca. 5 mill. kr. Dette skulle bringe kommunerne i stand til, hvor folkepensionister og invalider kommer i vanskeligheder på grund af lejeforhøjelse, at række en hjælpende hånd.

Siden krigen har det været således, at de sociale boligselskaber har svaret for ca. halvdelen af boligbyggeriet i byerne. Der er ikke i lovforslaget antydning om, hvorledes forholdet i fremtiden skal være. Det må bero på omstændighederne og det initiativ, der udfoldes fra de forskellige grupper af bygherrer.

Jeg vil imidlertid gerne benytte lejligheden til at sige, at de sociale boligorganisationer har ganske særlige forudsætninger for at løse den brede befolknings boligproblemer.

Disse virksomheder arbejder uden sigte på nogen særlig gevinst og kan kalkulere med en rent omkostningsbestemt husleje.

Sidst, men ikke mindst, er der grund til at fremhæve de særlige samfundsmæssige fordele, der ligger i bestemmelserne om, at virksomhedernes opsparing gennem prioritetsafdrag og på anden lignende måde skal overføres til et byggefond, der reserveres til byggefornål.

Denne sidste bestemmelse har af mange tidligere været betragtet som ren teori. Den senere tids udvikling har imidlertid vist, at der ligger mere end teori bag ordningen. I mange tilfælde har det været muligt at rejse betydelige kapitaler til støtte for nybyggeriet.

For at lette mulighederne for at gøre denne opsparing i selskabernes ejendomme likvid hurtigst muligt er der nu optaget en bestemmelse i forslaget om, at der skal kunne gives tilladelse til tilbagerykning af tidligere bevilgede statslån inden for 90 pct. af ejendomsværdien, såfremt omprioritering finder sted med det formål at finansiere nyt byggeri. Det siger sig selv, at omprioriteringens provenu skal indgå i byggefonden.

Som bekendt findes der inden for de sociale byggevirksohmheders kredse forskellige organisationsformer, andelsselskaber, boligaktieselskaber og selvejende byggevirksohmheder, der har været ligeberettigede i adgangen til statslån.

Det kan imidlertid ikke skjules, at boligaktieselskaberne og de selvejende byggevirksohmheder ofte har været i stand til at opnå en bedre position ved grundkøb, ved tildeling af kommunegaranti o. lign. med den følge, at andelsboligforeningerne ikke indtager den plads i det samlede byggeri, som de efter regeringens opfattelse burde indtage.

Disse foreninger har med deres demokratiske styreform bedre muligheder for hos boligtagerne at tilvejebringe den interesse for og medleven i ejendommens forhold, som kan sikre en rolig og billig forvaltning.

Det er derfor for det første foreslået, at de statslånemidler, som stilles til rådighed